

אָסוּר לְקַרְא בְּשַׁעַת הַתְּפִלָּה. נָא לְשָׁמֵר עַל קְדוּשַׁת הַגְּלִיּוֹן

פְּרֻשֵׁת עֵינַי חַמְד

יִצְחָק אֶלְעָזָר ע"ה בֵּית פִּיכָסֶת שְׁכוּנַת עֵין חַמָּה - אֲבֵרָתָא צִיּוֹן

העלון מוקדש לרפואת ציון בן צ'חלה

פְּרֻשֵׁת וַיֵּשֶׁב - שְׁמִירַת הַלְשׁוֹן

"וַיָּבֵא יוֹסֵף אֶת דְּבַרְתֶּם רָעָה אֶל אֲבֵיהֶם" (בְּרֵאשִׁית לז, ב)

כוונתה לומר, כי הביא דברים פְּהוּיָתִים, כאדם המעביר חפץ ממקום למקום. החפץ הוא אותו חפץ רק המקום השתנה, כך גם נהג יוסף. הוא הביא דברים פְּהוּיָתִים ולא סיפר, חלילה, כדרכם של מספרים, המוסיפים וגורעים, כדי לעצב את הסיפור כפי רצונם.

ואף שמר יוסף על התנאי, שכל כוונתו לא הייתה אלא כדי שאביהם יוכיח אותם, כשהביא את הדברים ליעקב, לא ראה לפניו את אביו, אשר עתה יכבד אותו יותר, שכן כל רצונו היה רק, כי יקבלו תוכחה מאביהם. הדבר לא נגע אליו והדברים סופרו ליעקב, רק מפני שהיה אביהם ודבריו לבטח יתקבלו.

והטעם שיוסף הולך ומספר את הדברים לאביו הגדול, ולכאורה, אם חשב שאינם נוהגים כשורה, מדוע אינו ניגש אליהם ומוכיחם תחילה? מדוע מיהר לרוץ לאביו? גם כאן נהג על פי ההלכה. התורה כותבת: "וְהוּא נֶעַר אֶת בְּנֵי בְלָהָה וְאֶת בְּנֵי זְלֶפְחָה נְשֵׁי אֲבִיו" הוא היה רגיל אצל בני השפחות ומקרב אותם. התורה מספרת זאת לומר לנו, כיוון שיוסף היה מתרועע עם בני השפחות, אשר היו מזולזלים אצל בני לאה, מובן שכאשר התקרב לבני השפחות והתרועע עמם, פחת גם מעמדו-וממילא לא הייתה תוכחתו מתקבלת אצל אחיו, ועל כן לא הייתה לו ברירה אלא להביא את הדברים לפני אביו.

לכאורה יש לתמוה, מדוע נוקטת התורה לשון "הבאה", ולא את הלשון הפשוטה והמקובלת "סיפור" כמו שמצינו להלן שכותבת התורה "וַיֹּסֶפֶר אֶל אֲבִיו וְאֶל אֶחָיו", אם כן, האם ראוי לכתוב כאן שוב "וַיֹּסֶפֶר יוֹסֵף"? ושאלה נוספת: מהו "אֶל אֲבֵיהֶם"? - וכי הוא אינו אביו שלו, וכן נוקטת התורה לקמן "וַיֹּסֶפֶר אֶל אֲבִיו וְאֶל אֶחָיו", מדוע גם כאן לא כתבה התורה, כי הביא את דִּבְתֶּם אל אביו?

מכאן אנו מוצאים, כמה היה זהיר יוסף בשמירת פיו ונקט לפי כל הכללים המופיעים בהלכות לשון הרע. כאשר אדם רוצה לספר את גנותם של אחיו או של חבריו לפני אביו או לרבו, הרי שעליו יתקיימו שלשה תנאים:

- א. עליו לברר, כי תוכחתו שלו לא תועיל.
- ב. עליו להקפיד מאד לספר דברים פְּהוּיָתִים, ולא להגדיל את העוולה, יותר מכפי שהיא באמת.
- ג. עליו לכוון לתועלת המבוקשת, ולא חלילה לחשוב על התכבדותו בקלון חברו. התורה נוקטת כאן לשון מדויקת ביותר, דרכי התבטאות המראות, כי אכן שמר יוסף על כל התנאים הנדרשים.

כאשר התורה משתמשת בלשון "הַבָּאָה" והיא כותבת: "וַיָּבֵא יוֹסֵף אֶת דְּבַרְתֶּם" -

העלון מוקדש להצלחת

י.מ.י.ש. כדורי וב"ב יצחק אריאל בן טובה חגי פרזול וב"ב נעם יצחק בן רחל ברכה מאיר ישראל בן רחל ברכה - יראת שמים תומר בן רונית ציון ומאיר אברהם וב"מ ניסן משה בן חנה ליאור יהושע סומך וב"ב יהודה אריה בן רחל ברכה ארז בן שושנה עינת בת רחל ברכה שמעון בן זלפה רחל ברכה בת פדילה דליה יצחק דדש אור דניאל בן איריס יצחק דדש מעם בן איריס

זיווג הגון וכשר במהרה

אורן בן אסתר רונית בת סימיו סיון בת אסתר אילן בן ג'ולייט אילנה בת רוחמה חגית בת ז'ילה חיה

זרע קודש בר קיימא

סיון בת אסתר רחל מרים בת יהודית שמואל בן אסתר זרי כרמית בת יהודית נטלי בת זוית אורית בת רחל נועה בת ברכה

רפואת הנפש והגוף

הראשל"צ הר"ה ג' עובדיה יוסף בן גורג'יה הרה"ג יוסף שלום אלישיב בן חיה מושא הגה"צ אליעזר ברלנד בן עטיא שליט"א מאיה בת עדי אפרת דליה בת נעיה אורן בן אסתר סימה בת אולין יצחק בן עזרא יעקב בן גולייט ימנה ניזרי בת טהה- בריאות ואריכות ימים מרדכי ניזרי בן פרחה- בריאות ואריכות ימים רחל בת זוהרה צביקה בן גולה נעם דוד בן סימה שירה שילת בת אורלי ז'ילה חיה בת אקבאל - בריאות ואריכות ימים אסתר בת סוליקה סימי בת סוליקה דניאל בן עדי רפאל משה בן רחל יצחק בן לורה לאה אור בן עמי מזל בת חנה דב בן מזל ברכה בת ענה- בריאות ואריכות ימים ניסן בן נעיה מאיר ניסים בן חסיבה כל עם ישראל יהודה בן סעידה

כ' כסליו תשע"א 27/11/2010

פרשת וישב

הפטרה: "כח אמר ה' על שלושה" - עמוס ב-ג

ש. חורף	כניסה	יציאה	ר"ת
ירושלים	15:59	17:15	17:45
ת. אביב	16:14	17:16	17:40
חיפה	16:04	17:14	17:40
ב. שבע	16:18	17:18	17:44

בברכת שבת שלום
הרב אליהו חיים פנחסי
רב ק"ק "עין חמד" - מבשרת ציון

העלון מוקדש להצלחת
ציון ומאיר אברהם ובני משפחתם

זיווג הגון, פרנסה טובה ובריאות איתנה
לאליהו ניזרי בן ימנה הי"ו

שואל ומשיב בהלכה – הלכות חנוכה

אדם שנמצא בימי חנוכה בבית מלון מה יעשה עם הדלקת הנרות? וכן מה יעשה חולה המאושפז בבית החולים?

שאלה:

להלן סיכום ההלכה מפי הרב אליהו חיים פנחס, מפקח ענף הכשרות- רבנות מבשרת:

תשובה:

אדם המאושפז ל"ע בבית החולים והוא נשוי, כיוון שמדליקים נרות בביתו מעיקר הדין הוא פטור מן ההדלקה ויוצא בהדלקת בני ביתו. ואם רצונו להדליק ללא ברכה- הרשות בידו. אולם לכתחילה, כאשר יש אדם אחר המדליק נרות בברכה, כגון: שאין מדליקים בביתו, ישתתף עמו בהוצאות השמן ויצא ידי חובה בהדלקה זו. וכיוון שהנהלת בית החולים לא תאשר לו להדליק נרות בחדר, רשאי להדליק בחדר ההמתנה או במקום, שבו עוברים ושבים, כדי לפרסם את הנס. ולעניין אדם הנמצא בבית מלון בימי החנוכה, כיוון שיש לו חדר מיוחד- חייב בהדלקה. ולכתחילה צריך להדליק בתוך החדר, אולם, כאשר אין מתאפשר הדבר- ידליק בחדר האוכל או בפתח הכניסה לבית המלון, במקום שעוברים ושבים שם.

אור לגויים

מספר הרה"ג שלמה לורנץ בספרו "מלואי שלמה" סיפור מופלא, שיש בו כדי להפנים את תפקידנו להיות "אור לגויים" ומה מצפים מאיתנו מנהיגי אומות העולם: "הדבר אירע בשנת ה'תש"ח. כ"ט בנובמבר ליתר דיוק. התקיימה ההצבעה באו"ם לגבי הקמת מדינת ישראל. הגוש המערבי התנגד בחריפות ואף איים כי לא יספק נפט. הצבעתה של ארה"ב הייתה חשובה עד מאוד ומכרעת. משרד החוץ האמריקאי, החשוף לאיומים מצד ארצות ערב, בחן את הדברים ואף הוא התנגד להקמת המדינה. להפתעת הכל הורה הנשיא, הארי טרומן, לשגריר באו"ם להצביע בעד הקמת המדינה".

"בביקורי באמריקה בזמנו, נפגשתי עם נשיא ארה"ב, הארי טרומן, בעיר מגוריו קנזס סיטי, יחד עם הרב סלומון, מרבני העיר. במהלך השיחה הנשיא טרומן אמר לי: 'אני שמח על ההזדמנות להסביר את עמדותי מדוע הכרתי במדינת ישראל, דבר שהיה בניגוד לאינטרס של ארה"ב, להכריע לטובת שש מאות אלף יהודים הרוצים במדינה משלהם, כאשר מסביב להם עשרות מיליוני ערבים המתנגדים. עד כדי שבעיר מגוריי יצא אחד העיתונים בכותרת 'טרומן הבוגד'".

"הבטתי בנשיא בסקרנות והלה המשיך ואמר: 'בילדותי גדלתי בשכונתן של משפחות יהודיות שמאד הערכתן, בשבתות הדלקתי וכיביתי את האור אצל משפחה יהודית - כשכר קיבלתי פרוסת חלה. מנהגו של אבי היה לקרוא איתי כל יום ראשון בתנ"ך, וכאשר קראנו אודות כורש, מלך פרס, שנתן ליהודים רשות לחזור לארץ יהודה ולבנות את בית המקדש בירושלים, חשבתי לעצמי: 'יום יבוא ואהיה נשיא ארה"ב של אמריקה, ואעשה גם אני כמו המלך כורש בזמנו'".

"החלום התגשם, וכאשר הנשיא שלכם, ויצמן, בא אליי ובידו מתנה ספר תורה, וביקש שאתן הוראה לשגריר שלי באו"ם לתמוך במדינתכם. נזכרתי בכל מה שהיה בלבי בילדותי. ברור שעניין רגשי זה, מזיכרונות הילדות, לא היה עומד מול האחריות כלפי האינטרסים של אמריקה. אז מדוע בכל זאת הכרעתי למענכם, והכרתי במדינת ישראל? הסיבה נעוצה בעובדה, שרק אני וסטלין מנהיג בריה"מ יודעים את הסכנות האימתניות המרחפות על העולם". (הדבר היה לאחר החרבת הערים היפניות הירושימה ונגסאקי ע"י פצצת האטום).

"איום נורא זה של מלחמה אטומית מאיים להחריב את העולם, וחמור יותר, להשאיר את תושביו במצב גרוע ממוות... ואם עוד נותר בי הרצון להמשיך ולחיות... זה רק מכיוון שאני מאמין, שכשם שבעבר לפני כשלושת אלפים שנה אתם היהודים הצלתם את האנושות מבני האדם הפראים, על ידי התורה שלכם, כך אני מאמין ומצפה שגם בזמן הזה, אתם, העם היהודי, תצליחו שוב להאיר ולרפא את הלבבות האכזריים שבתקופתנו, ותצילו את העולם מחורבן מוחלט! ברור שבלי מדינה משלכם קולכם לא יישמע ולא תהיה השפעתכם ניכרת, ולכן הוריתי לתת לכם מדינה- כיוון שזה אינטרס של אמריקה" הדברים מופלאים עד מאוד- שנשיא ארה"ב בעצמו מכריז, קבל עם ועדה, כי רק היהודים שיש להם תורה ומוסר יכולים להציל את העולם מחורבן!!

שעורי תורה בביה"כ 'חפץ חיים'- מושב בית נקופה

- ימים א' - ה' 17:15-18:00 - לימוד בחברותות גמרא ופרשת-שבוע

- יום שני 20:00-20:45 קוהלת

לפרטים נוספים: הרב חנון חלימי 052-7133021

מנויים:

לקבלת העלון חנם
ב-email מיד שבו
שלח את כתובתך אל:
PnineEH@gmail.com

הקדשת העלון

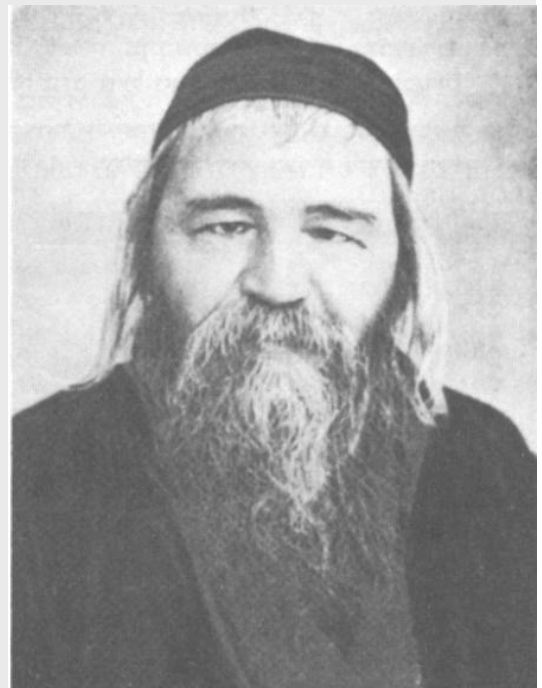
נתן להקדיש את העלון לעלוי נשמת, לרפואה שלמה, להצלחה, זוג הגון,
חזרה בתשובה וכו' נא לפנות לליאור בטל" 0504-115673
כתבת המערכת: עבור ליאור עצמון
רח' הבשם 26 א.ת.ד. 83375 מבשרת ציון. מקוד 90805

לשאלות בהלכה:

נא לפנות לרב
אליהו חיים פנחס
בטל" 054-7646633

הגאון הרב צבי פסח פראנק זצ"ל: נולד בקובנה שבליטה ב-כ"א בטבת ה'תרל"ג (1873). דיין. אב בית-דין. ממיסדי הרבנות הראשית, חבר במועצת הרבנות הראשית ורבה הראשי האשכנזי של ירושלים בין השנים ה'תרצ"ו - ה'תשכ"א (1936-1960).

הוריו השקיעו את כל מעיינם בחינוך בנם בכורם. שקדן, בעל שכל ישר וסברה חודרת אשר הפליאו את מוריו וכל רואיו. אמו סיפרה, כי בעודנו תינוק קבל ממנה פעם סכום קטן של מעות כדמי כ"ס. כששאלתיו מאוחר יותר, מה קנה בכסף זה השיב כי שלשל את הכסף לקפות ביה"כ והתפלל כי בזכות הצדקה ישכיל ויצליח בתורה. האב בחר לו מלמד מובהק. מה מאוד הופתע כאשר בא אליו המלמד ואמר: "**הרי בנך לפניך, הוא מטיב ממני דעת בגמרא, ואין אוכל לקחת כסף חנם?!**" בצעירותו למד בישיבות סלובודקה וטלז. עלה לארץ בשנת ה'תרנ"ג (1893) התיישב בירושלים ולמד בישיבות תורת ח"י ו-"עץ חיים". בשנת ה'תרס"א (1901) התקבל כר"מ בישיבת עץ חיים. בהיותו כבן 34 בשנת ה'תרס"ז (1907) מונה כנספח בבי"ד האשכנזי בירושלים. במשך של כ-60 שנים הנהיג את העם.

ענוותן. הקפיד כאשר הרבו בתארי כבוד כלפיו. בעל גמילות חסדים מופלאה. תמך בעניים ודלים בצדקה ובהלוואות, אף כאשר כמעט כלתה פרוטה מכיסו. **עזר אף לאנשים שהתנגדו לו וגמלו לו רעות.** ביתו היה פתוח לרווחה ושיכן בביתו אנשים שהיו זקוקים לאכסניה, אף לזמן ארוך. גם בזמן חוליו, בעת שסבל כאבים, השתדל ככל יכולתו שלא להטריח אחרים. בעל כח ריכוז מופלא. עסק בתורה בכל מצב: בזמן נסיעות וכשהיה מאושפז בבית חולים. עמד בפרץ בכל ענייני הדת. התיר אלפי עגונות.

נפטר בליל שבת פרשת וישב כ"א בכסלו ה'תשכ"א (1960) ברגע שסיים אמירת פסוק "שמע ישראל". חי כ-87 שנים. ציונו בהר המנוחות בירושלים.

אביו: ר' יהודה לייב פרנק (ליוין). **אמו:** מרת מלכה. **אשתו:** מרת גיטה מלכה (נכדתו של הרב חיים יעקב שפירא ראב"ד בית הדין האשכנזי). **מרבתי:** ר' אליעזר גורדון, ר' יהושע לייב דיסקין.

ילדיו: ר' שמואל תנחום, פעשה (נישאה לר' שלמה אלטמן), מינה (נישאה לר' חיים גרום לנדא), יעקב, יהודה לייב, אברהם, אסתר (נישאה לר' שמואל רוזובסקי-ראש

ישיבת פוניביז'), שרגא פייבל, חנה (נישאה לר' מנחם בן ציון זקס-מחבר סדרת הספרים "מנחם ציון"), בת נוספת (נישאה לרש"ב שולמן). **מספריו:** **יהר צבי**- סדרת ספרים שו"ת (8 חלקים-על או"ח, יו"ד, אבה"ע, חו"מ וזרעים) • פירוש על הש"ס • הגהות על השו"ע • הגהות על משנה תורה לרמב"ם • פירושים על התורה • שביבי אור • מקראי קדש על המועדים • **הדרת קודש**- מעגל החיים (לידה, ברית מילה, פדיון הבן, בר-מצווה וכו') • **מקדש מלך**- הלכות בית המקדש והר הבית.

בשעה שבה היה הרב לומד תורה היה שוכח עולם ומלואו, היה לו כוח הריכוז, יושב היה שעות רבות ומתעמק בסוגיה שלפניו, ולא היה מרגיש כלל כי משהו נכנס לחדרו. פעם נכנס לבקרו רב חשוב, והרב היה שקוע בתלמודו. האורח לא העז להפריע ונשאר עומד לידו שעה ארוכה, עד שמרוב התרגשותו ממחזה מרהיב זה נתפרץ בקריאה: "**אוי מקנא אני בו**", לקול הקריאה היפנה הרב את ראשו וראהו. **אף בעת הפגזת ירושלים בשנת ה'תש"ח, לא הרגיש בפגז שחלף מעל לראשו, והמשיך ללמוד.**

תורתו של ר' צבי פסח פראנק הייתה רצופת חסד. תמיד ידע לחדור ללב השואל ולהבין את הלכי נפשו. כאשר באה לפניו שאלה של עוף - הטרף הוא אם לאו - והשואל נכר בעוניו, היה מוציא מיד מכיסו סכום כסף, נותנו לאיש, ומבקשו לקנות לעצמו עוף אחר.

פעם אחת התדפקה על דלתו אשה ענייה ובפיה שאלה על תרנגולת. ר' צבי פסח, שראה מיד כי העוף טרף, לא רצה לביישה במתת של כסף. נכנס הוא, אפוא, אל המטבח שבביתו, זרק את הטרפה ופנה אל בתו: "היש לנו בבית תרנגולת, שעדין לא נתבשלה?", שאלה. "כן, אבא, הנה", ענתה בשמחה והגישה לו את העוף הטרף. ר' צבי פסח יצא אל השואלת, הגיש לה את העוף הכשר ואמר: "**הרי לך, התרנגולת כשרה למהדרין**".

בספר "**גדולי ירושלים וחכמיה**" הובא הסיפור המופלא הבא על הרב: שחר של י' בכסלו ה'תשי"ד. זה עתה סיימו את תפלת שחרית בבית הכנסת. ר' צבי פסח מבקש מכה ממקורביו לסור אל ביתו. "מה יום מיומיים?" שאלוהו. "**מבקש אני לערוך הטבת חלום**". הוא מסביר להם ומוסיף: "הרי ב-ז' בסיון אשתקד (ה'תשי"ג) נפטר הגאון ר' זעליג ראובן בענגיס. בליל שבת ט"ו מר-חשוון נפטר מרן ה"חזון אי"ש". **והנה הלילה, חלמתי כי בשמים מחכים לדיין שלישי שצריך להצטרף לבית דין של מעלה... נחרדתי עד מאד, והזמנתיכם לערוך הטבת חלום!**" עודם מסיימים לומר את הפסוקים ועומדים לצאת את הבית- הגיע אחד מתושבי העיר לגלות את אזנו של ר' צבי פסח: "**זה עתה עלתה נשמתו של ר' איסר זלמן מלצר לגנזי מרומים**".

להלן סיפור מופלא, שיש בו כדי ללמדנו רבות, מהן תוצאותיה של אפליה, ועד כמה כדאי להימנע מכך כדי שלא לחרחר ריב ומדונים, בעיקר בקרב המשפחה. ועד כמה רצוי שלא להקפיד בעניינים הכספיים, כדי שלא להגיע למציאות שתצליח לפורר את המשפחה. להלן פרטי הסיפור מפי בעל המעשה דוד.מ: "אנחנו שלושה אחים ואחות בכורה אחת לאבא אחד, עליו השלום. אימא נפטרה כשהיינו צעירים למדי. אבא לא רצה להינשא בשנית, כדי שלא נסבול מ'סימפטום האמא החורגת'. אבא צדיק. הפיץ חום ואהבה לכל אחד מאיתנו באופן שווה, אף אחד לא הרגיש מקופח, וגם קנאה לא קיננה במעוננו. היינו ארבעה יתומים, אחותי הבכורה בת ה-16, אחי השני בן 15 ואנחנו התאומים בני 10. אבא עבד קשה כפועל בניין, ולא חסך מאיתנו דבר".

"כולנו למדנו בישיבות קדושות, ואף פעם לא חסרו לנו דמי כיס. אבא דאג לטלפן פעם או פעמיים בשבוע, ואחת לשבועיים קפץ לבקר אותנו עמוס כל טוב הארץ. נכון, הלב היה שבור בלי אימא, הגעגועים קרעו לנו את הלבבות, אבל אבא היה נחמה גדולה. הוא ידע לחבק ולנשק כמו אימא, ולתת מכה כשצריך, כמו אבא. הוא ביצע את כפל התפקידים בצורה הכי מושלמת, שניתן להעלות על הדעת. גרנו בעיר צפונית בדירה של שלושה חדרים קטנטנים. היא הייתה עבורנו ארמון מלכות, למרות שכל פינה בבית הזכירה את אימא, ותמונתה בסלון תמיד שבתה את לבנו. אני זוכר את עצמי במשך שנים טומן את הראש עמוק בכרית, ובוכה מגעגועים. ואז מגיע אבא, מלטף את ראשי ואומר לי: 'בני, אימא בשמים שמחה, אתה לומד תורה בישיבה'- מילים פשוטות שנותנות כוח".

"השנים חלפו. גדלנו. אבא ברגישות מופלאה חיתן אותנו אחד-אחד. לא נח ולא רגע עד שבדק כל משודכת מן המסד ועד הטפחות, העיקר שבניו יהיו מאושרים. 'תראו בניי', היה אומר, 'אני לא מאמין שאמצא לכם כלות כמו אימא שלכם ע"ה, אבל אני אעשה הכול, כדי שיהיה לכם טוב עם עקרת הבית משורש נשמתכם, כמו שהיה לי טוב עם אמכם, עד שהשיבה נשמתה בטהרה.' התחתנו בעניות, ליתר דיוק בצניעות. אבא נתן לכל אחד מאיתנו כמה אלפי שקלים דמי שכירות לשנה. סייע במימון חתונה צנועה ורקד כמו נער צעיר בחתונות, למרות גילו המתקדם. הערצנו אותו כל האחים והשתוקקנו, כל אחד, להיות הורה נפלא כמוהו. כל כך פשוט, וכל כך גדול. עשינו לו כבוד מלכים. כל שבת הוא התארח אצל אחד מאיתנו. בחגים, בימי הנישואין, בשמחות השונות, היינו נפגשים כל המשפחות עם אבא באחד הבתים. הוא ישב בראש השולחן כמו מלך, הנכדים היו מנשקים לו את היד ועטרו לראשו עטרת פז. במוצאי שבת היינו מחזירים אותו הביתה בנשיקות ובחיבוקים. הוא היה מאושר, אנחנו היינו מאושרים, חשבנו, שמשפחות כמו שלנו, אין בעולם. והאמן לי שזה לא רחוק מן האמת".

"אבא חלה בסוכרת, אחר כך בניוון שרירים. אין שליטה על הזקנה. ערכנו אסיפת אחים והחלטנו שאחד מאיתנו חייב לטפל בו באופן רציף, השאר יעזרו. אני הצעיר מבין התאומים, התנדבתי לקבל את אבא אל ביתי השכור בפאתי אותה שכונה. אבא התעקש להישאר בביתו, 'אני לא עוזב את הבית שבו גידלתי אתכם עם אימא' אמר, 'מי שרוצה לעזור לי שיבוא לגור אצלי'. אחיי החליטו: 'דוד, סיים את חוזה שכר הדירה שלך, ולך לטפל באבא בביתו'. עשיתי זאת בשמחה. כיבוד אב מצווה נפלאה, שיש לה שכר של אריכות ימים. רעייתי ברכה על הרעיון, וילדיי אהבו מאד את סבא. נכנסנו לבית אבי, ובמשך למעלה מ-10 שנים מסרנו נפש בשבילו. בשנתיים האחרונות הוא היה נכה ממש בעל בעיות קשות. הייתי מטפל בו בעדינות, ומשמיע לו מילות ניחומים ועידוד. ודברים היוצאים מן הלב, נכנסים אל הלב. אשתי ואנוכי חשנו, שהילדים שלנו מתחנכים באווירת החסד הנדירה הזו, שהיא לכשעצמה מתנה משמים".

"בשבת פרשת 'ראה' לפני חמש שנים אבא נפטר. אחרי השבעה, הגיעה הביתה עורך דין צעיר ובידו צוואה חתומה. לאבא היו כמה קופות גמל שאותן הוא ביקש לחלק שווה בשווה בין ארבעתנו. את דירתו הקטנה הוא הורה להעביר אליי, רק אליי בטאבו. כך הוא ביקש לתגמל אותי על מסירות של 10 שנים. הרגשתי נבוך, אבל גם מאושר. סוף-סוף יש לי דירה".

"כאן נכנס השטן לתמונה. אחותי ושני אחיי לא אהבו כל כך את הרעיון וניסו לשדל אותי למכור את הדירה ולחלק את שוויה בינינו. לאף אחד מאחיי אין דירה והם משלמים שכירות חודשית בדוחק. אל תשאלו, מדוע ולמה התעקשתי שהדירה שלי, והיא מגיעה לי על פי צוואת אבא. מכאן ואילך החלה מסכת של מריבות וגידופים, קנאה, שנאה ותחרות. אני עמדתי על שלי, והם בשלהם. ובשורה התחתונה המשפחה המפוארת התפרקה לחלוטין. אחיי, זה אחר זה עזבו את הצפון. אחותי עברה לאלעד-מזור החדשה, אחי הגדול התמקם בקרית-ספר, ואחי התאום עבר לאופקים. אני נשארתי בדירה שנתן לי אבא".

"שלוש שנים אחר כך פרצה מלחמת לבנון השנייה. 5000 קטיושות נחתו בגליל ובצפון. הקטיושה פגעה בקיר המטבח של הדירה שירשתי מאבא וזרעה שם הרס רב. בנס לא נפגענו. ירדנו בזמן למקלט, כשעלינו למעלה ראינו את החורבן. חלק מהרהיטים עלו באש, המקרר התפרק, הארונות הוטחו על כל קירות הבית... מזק עצום. נמלטנו דרומה. אחיי ואחותי לאחר שנות הניתוק חיפשו אותי וביקשו לארח אותי עם משפחתי... הם העלימו את הקפדתם או סלחו כליל. אינני יודע".

"התביישתי, לא הרגשתי נוח. אני מתגורר כאן בנתניה בפנימיית נוער כמו פליט, בתנאים של גלות ממש. סובל ושותק ומזיל דמעה. תאמינו לי, שאני יודע למה אני בגלות. הקטיושה שלי היא בת קול משמים, שלימדה אותי לקח: לעולם יהא אדם ותן בממונו. כשם שגרמתי לגלות ולפיזור של המשפחה המורחבת שלי, קיבלתי גלות בעל כורחי. הבית שלי מנופץ, המשפחה מפורקת. בעזרת השם, עם תום המלחמה, אני מוכר את הדירה ומחלק את שוויה בין כולנו. טוב פת חרבה ושלווה בה, מבית הרוס ומשפחה של קרעים-קרעים".

מעובד מתוך ספרו של הרב קובי לוי, "השאלה. התשובה. העיתונאי"

<p>הרב מנחם בצרי בן ויקטוריה זצ"ל משה כרמלי בן נעימה ז"ל אביבה בת איירן ע"ה אסתר בת נעמי ע"ה חנניה ז"ל בן יעקב ויהודית הי"ו אביחי בן אסתר ז"ל אהרון (אורי) בן רבקה ז"ל כל נשמות עם ישראל</p>	<p>הרב אטון שבתי בן אסתר זצ"ל משה בן עליזה ז"ל יוסף מלכה בר סעדה ז"ל משה בן רוזה ז"ל מצליח בן אסתר ז"ל אינס בת מאירה ע"ה נעימה בת גורגיה ע"ה עמירם בן דבורה ז"ל</p>	<p>לע"נ</p> <p>תנצב"ה</p>	<p>הרב יצחק כדורי בן תפאחה זצ"ל יעקב בן סלימה ז"ל שמאל בן רבקה ז"ל נעמי בת כותן ע"ה עליזה בת שמחה מרילי ע"ה דוד בן רחל ז"ל ברוך בן ורדה ז"ל אדוארד בן ציון ז"ל</p>	<p>הרב שמואל דרזי בן שמחה זצ"ל מאיר מורד בן שושנה ז"ל עמרם בן חנה ז"ל סוליקה מלכה בת עישה ע"ה אברהם בן יונה ז"ל מרים בת בלה ע"ה צדיק חכם בן חזלה ז"ל אורי בן מרים ז"ל</p>
--	---	---	--	---